Nepřetržitý provoz

Slunce se posunovalo k západu a já se po delší době prodral z mlází na mýtinu. V jejím středu rostlo několik letitých smrků s mimořádně nízko položenými větvemi. Pomalu jsem k nim vykročil a s údivem si všiml, že v širokém kruhu okolo stromů leží několik usáren, kytara, krosna a pár žracáků.

"Co to může bejt za cvoky?" vrtalo mě hlavou, "Mít takhle rozházený věci? Co se tady asi?"
"Bacha praséé!" zaznělo lesem.
"Tady a prase?" usmál jsem se s klidem a rozvahou zkušeného lesáka. A v tom jsem ho viděl. Nebylo největší, ale běželo ke mně.
Na pár dalších okamžiků nemám jasné vzpomínky. Vím jen, že jsem se bleskurychle vyprostil z řemenů od usárny, milovaná kytara zaúpěla o pařez a už jsem byl ve větvích.
"Slušnej výkon" okomentoval to asi dvacetiletém kluk. "Ten před tebou dvakrát spadnul a řval jak na lesy."

Řekl jsem, že mě jeho chvála těší a rozhlédl se po okolí. Na "mém" stromě jsme byli tři, levý a pravý smrk byl osazen vždy po jednom trampíku a na posledním jehličnáči seděla až v nejvyšším séparé milenecká dvojice. Každý se snažil využít čas tak, jak mu prostředky dovolovaly. Dva kamarádi látali díry v ošacení, vousáč na levém smrku bafal z dýmky, jeden kluk spal a milenci? ti se chovali jako milenci. Začal jsem si hledat nejpohodlnější větev, když jsme uslyšeli zuřivý štěkot a hned vzápětí uviděli jeho majitele ženoucího se k našim věcem.

"Hurá!" křičeli jsme jeden přes druhého, "tady, pane hajný, tady!"
Za chvíli se na kraji mýtiny opravdu objevil strážce lesa. Zastavil se a nevěřícně zamrkal očima, potom se rázným krokem vydal směrem k nám.
"Co je to za provokaci!" křičel. "To si říkáte čundráci a trampové, když děláte v lese takovej brajgl?!"
Zmlkli jsme. Asi pět metrů od nás se zastavil a povídá: "Tak co je? Neumíte mluvit?"
"Pane hajnej," řekl tiše vousáč, "Támhle sem běží prase."
Lesník udělal čelem vzad a znovu čelem vzad a už seděl mezi námi. "Přece po něm nebudu střílet brokovnicí," snažil se s úsměvem odůvodnit svůj výkon ve šplhu. "Astore, běž domů," volal ještě na psa, ale kde už byl Astor. Nadarmo se přeci neříká: Jaký pán, takový pes.
A tak jsme seděli a seděli. O jediné vzrušení se postaral objev vyrytého nápisu. "Zde seděli od 6 do 17 J&M."
"No vidíte," snažil se lesník mezi nás vnést trochu humoru. "Tyhle dva měli ranní a my zase

máme odpolední." Jenže neuspěl. Nám totiž spolu s dřevěnícíma zadkama zdřevěněla i nálada.

Bylo kolem desáté večer, když jsme usoudili, že prase už definitivně odešlo. Rychle jsme slezli, posbírali svoje věci a husím pochodem odcházeli z mýtiny. Ještě jsme všichni nebyli ani v mlází, když se za námi ozvalo:
"Jééééh! Áááááh!" a zvuky, jako když dva lidi lezou ve tmě po jednom žebříku.
"honem pryč!" zařval lesník. "Začala noční směna!"

Karel Čížek - Cais, Trapsavec 1986

Báseň na houby

Tak jsem šel včera do lesa
a nikde ani prašivka
Ale když jsem vylezl na mýtinu
tak tam přesně uprostřed hřib
obrovský hřib
Houby mi bylo platné
že jsem urychleně ulehl nohama k epicentru.

Boleslav Studzinski - Bolek, Trapsavec 1993

Trapsavec č. 20 / 2005

Spolupracovali:
Karel Čížek - Cais (povídka), Boleslav Studzinski - Bolek (báseň), Sylva Čekalová (scan), Pavlína Veselková - Bublina (recenze)

Kontakt:
Michael Antony - Tony
puchejr@volny.cz

Uzávěrka č. 21 je v úterý 24. května